

ВІНШУЕМ З ЮБІЛЕЕМ!

ХІРУРГ, ПЕДАГОГ, ВУЧОНЫ

Чому стаф урачом, цяжка складність. Моя дівчина почала яичко у дзіндиністі, козг захоплюється жіночою природою, а може комбінації і прата даходіть до супини єдного таго, да чого дакрінуси, розгинялася у вузьких каласах. Вінебескія ніко-ли ФЗВ метаєтау і на формою дівчині з дівчим піху стартів будаїніца завода ім. Кірена. А ми тады, калі практикували електрикам у Польщікім парічковим урою.

На усім було видно, что аби гуртунг Вінебескія меды-циніческа інститута 1935 года юко муз за плячими не толькі наївки у прана і атстетік аб закачині лікарівні сирядій школи, че і жицькініон. Вунчуся прана. Відката ви-тиману піаніксову якземані. У 1940 годі я атстима диплом урачом. Аднак замест белага халата апартуру пішов. Аб діленим чо лібес читам у кільце «Вінебескія падільни», «...». Т. Мурника Уладзіму ў работу ё білайшіні да-горада, баланіна склах частій людзей. На Біларускій юрбінія ўчасткі, напініці, быу накіравіна венчурін У. М.

Веліченка, які вирваўся з акуружэння. Ен звязаўся з партызанамі і накроувау у ради падородных месціўніца выдарапіваючых хнорымі».

Ураг Міхail Лсанідавіч Му-рника быу лі вайны загадчыкам кафедры медыцинскага Інститута і ведаў Віладзо Веліченку іх камісамоніскага ві-жака. Абиселася, і пера-ліпнути у ліхмані воні мог паказіці і діверсіці манев-та толькі Мурника. Так су-страсялі два патріёты. Ісерши юко змагаўся супраць існів-таў «новага пададку», другі шукаў шляхі хуткіх варінцаў у строі біларбітой.

Але у Біларусіях Уладзіму Міхеевічу не давалася друга затримацца. Партызан-скі разведнікі папірэдзілі: траба худоны! Учаны, разам з жонкай Іннай Плонічевай маладой насташчай мисцівой склыком і адніміца медысіст-ра, бы пакінуў Барысаўны, а ё то ж раніці карікі снайзі-базінцу. У май 1942 года Уладзімір Міхеевіч зноў у рабадаўнарон Радыні.

Дамбліванаўся толькі праз три гады, пасля заканчэнія

вайны. І зноў — Вінебеччина. Чым толькі не давялося сна-матку затримацца ў спустошанні вайной краі: быў загадчыкам Тадачинскага раінчага аддзяліка халадаўра, старшынёй інспектарата абладропі, голо-дзе ўрачом абласноўнага землячынага дыспансера, началь-нікам санітарнай лініі.

Практыка урача і арганіза-тара аховы здароўя вісцічна-маладыя скларбонкі жыцьцё-ва волыту. Вабіла, цынтула на інавуку, бо ісці, толькі веды маглі зрабіць яго жыцьці бага-цей.

А восі і пінкі. У красавіку 1955 года — асцентант свайго ж інститута, неслыбаве кан-дидат медыцинскіх наукаў. Палінік умі прастойвіацца званне доктора. У 1963 годзе абкоронені доктарскай дісертациі. Яшчэ два гады наўку-маладынам паддяржалі разборы лю-бую апрашчыю, каб настуціні, пакін аналігічную, рабіць лічніці.

Ніхто не стаіц апстрыні, чо Ньютонаўна яблонікі па-даюць і дагуту. У нашым кітніческім сініцыні садзе на-вукі іх німала — толькі треба ўмені ўпрымкічніці і наді-

маць. Гэта — талент, здабытак тых, хто хоча пазірань, аналізань, крэтычна станица да ёсці то, што бачыць, вало-дзе уміненіем самакрітычнай ацэнкіні свае здольнісці, са-могі сібе. Таму зразумілі, чаму Уладзімір Міхеевіч не ас-мейсі адресу пасля вайны кінчакіткона зрабіць свой шыбар и склацісці, хоць хірургія і акарадасці яго Атліпам.

Ін перны фізіячніца а-б-группаву і вінчаку аперациі, да замене тоустын кінчі франгістамі тоікі. Такія склад-нейнай аперациі рабіць з фізіячнай дакладнасцю.

Складаных зварніц на ра-хунку Уладзіміра Міхеевіча шмат. Кожане хірургіческое умяшанне ён альчи, наўкіні. Адсюль і прані для сібе і патрапіраванне да піданчані-х паддяржалі разборы лю-бую апрашчыю, каб настуціні, пакін аналігічную, рабіць лічніці.

І

Яшчэ адным предметам на-вуковіх літарах — прафесара стау пакірніца. Праведніці фізіческіх наукаў уладзімін-ніческім методыка вялікімі. Для большай дахолівісці дакладні і практичных заняткі

хваробы.

— Кажуць, что добрыя спрэді-міні славы. Уладзімір Міхеевіч не толькі не прымічае тое, што ён гаворыць так много і пейца, але і не пад-зрывае, што слава крохмы по-бак з ім. Ен проста лічыць, што ёсць тое, што робіць, — гэта будзі. Мы не ставіў пе-рад сабой задачу падрабізіць пісці аб шыркіні наўкувых даследаваній вучонца, весті гаворку аб паскай эфекту-ліпіці ў практикі іх хірургія.

Гэта тма наўкувых відад-ніяў. Скажам, аднак, што публічні 72 наўкувых врач, пад-рэхтуўка на кафедры двух дактароў науку і 14 кандыда-тав науку, кіруючія работай групы маладых спецыяліст-таў, якіх у сучасні дні выконано ўніверсітэтскім доктарскім і трох кандыдацкім даследаваніямі, — гэта таксама слава. І яго лекіні, якіх слу-чаюцца студэнтамі з велізар-най цікаласцю, — зноў слава.

Даследаванія наладжаны, кат-ктыкі з кіруючымі членгы-ніяўніцамі, дзе працуе, ка-федра агульнай хірургіі. Не меншадомна ж адміністрація вінчакі, загадчыкі хірургічных аддзялняў так сур'ёзна аносіцца да нарад прафеса-раў, зрабіц іх правіламі свае-асбістай практикі, пакінілі у аснову ўсей лічнічай дзея-ніці гэтаў ўзорай установы ахо-ди здароўя.

Інштутут — наўчальна-учас-тавона. У яго сценах ступіз-тубілані перш за ёсць засн-дзіці, хочацца пажадаць бы-дому нартізанам, палімінаму-ніярству, хірургу, педагогу, вучонаму новых наведані-х дарог науку, радасі твор-чых пошуку і знаходак. І, відома ж новым сіл і вілі-га ініціаціи асабістым жыцці.

Г. ГАЛІШКОУ,
У. АНЦІКІН,
супраінікі кафедры агульнай хірургіі Вінебескі-
га медыністуту.

З. БЕЛЕНЬКІ,
член Саюза журналістаў ССР.

выкарыстоўваючы аробленыя сваімі сламі наяджані дас-нозімкі і таксама тэлеба-нінне, гукавіністкая апара-тура.

Школа Веліченкі. Слоны — дэмакты. Іх усёй часцей вімуш-ляюць на інстытуце, у лобасці, ржыбіліцы. Старыні слава-ю навуцы — справа на-простая і инлідская. Гэта зна-чыньце быць неапуртным, месь-снай пасядлоўшчыкаў. А ён та-кі, і пуніц у яго блага.

Так. Уладзімір Міхеевіч не-паупоры. Непаупоры на пракацівасці, смеласі і піятрапабілітасці па сібе і тых, кім кіруе і како-вучыць. Яго кафедра ставіцца ў прыклад, сістэмніца вінчакі, пераможкі у самімі-тых снаборніцтве. Яго іл-лячніці і паддярхтуўкі кідураў медзакаў рэзільюты разам з ім вучыць — кандыдаты, дакторы науку, прафесары і педагогі. Недавная частка школы Веліченкі — актыўныя ўдзельнікі. Даследаванія наладжаны, кат-ктыкі з кіруючымі членгы-ніяўніцамі, дзе працуе, ка-федра агульнай хірургіі. Не меншадомна ж адміністрація вінчакі, загадчыкі хірургічных аддзялняў так сур'ёзна аносіцца да нарад прафеса-раў, зрабіц іх правіламі свае-асбістай практикі, пакінілі у аснову ўсей лічнічай дзея-ніці гэтаў ўзорай установы ахо-ди здароўя БССР.

Сёчин, у дзень 60-годді Уладзіміра Міхеевіча, ад ім ўсіх, хто ёго ведае, погу-доўшчына, калег, ад ім ўсіх, каму бы дарыці і дарыць здаро-віні, хочацца пажадаць бы-дому нартізанам, палімінаму-ніярству, хірургу, педагогу, вучонаму новых наведані-х дарог науку, радасі твор-чых пошуку і знаходак. І, відома ж новым сіл і вілі-га ініціаціи асабістым жыцці.